

CSENGE: Elnézést, de én még a kaszárnyaablakon is ki szoktam nézni.

KÉRÉSZ PAP: Hát jól van. Az öreg Salamon volt itt. Akitől a halat szoktuk venni.

ERZSÉBET: És miért volt a kiabálás?

KÉRÉSZ PAP: Csak én kiabáltam. Hogy nem hozott halat. Arra gondoltam, sok a vendég, sok embert fogadtunk be. A végén nem lesz mit enni.

PONGRÁDI: Én határozottan hallottam, hogy az az ember kiabál. Az ablakból hallottam.

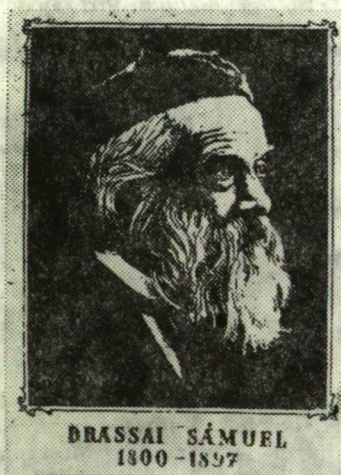
KÉRÉSZ PAP: Én pedig határozottan megmondom, mi a maga dolga. Hogy imádkozzék! Az. És délutántól kezdve — senki sem fog kukucskálni. *(Egyre inkább a „vezér” hangján.)* Be fogjuk deszkázni az ablakokat. Este és éjjel itt lent rajtam kívül senkinek helye nincs. Én majd őrködöm. Aki nem tartja be az előírást — az számíthat... Azt majd meglátjuk. Bízsanak bennem. A ház biztonsága nékem a legfontosabb. A hisztéria kezébe pedig nem adunk gránátot. *(Apró szünet.)* Most pedig menjünk ebédelni!

(Kintről a vihar kezdetének zajai. Nem mozdulnak.)

Hallották, mit mondtam: menjünk ebédelni.

(Nem mozdulnak. A szél hangja erősödik. Független.)

(Folytatás a következő számban.)

CSEH GUSZTÁV METSZETEI